



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **J.B.**, bytem, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha, Křížová 25, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 27.9.2011 zamítla žalovaná žádost účastníka řízení o starobní důchod pro nesplnění podmínek § 28 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů a s přihlédnutím k článku 57 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu Rady (ES) č. 883/2004.

Proti rozhodnutí žalobce podal námitky, v níž žádal o zhodnocení doby pojištění 1.9.1964 do 31.12.1992 jako české doby pojištění pro posouzení nároku na přiznání českého starobního důchodu. Zároveň odkázal na rozsudek Krajského soudu v Nitře sp. zn. (J. Z. proti Sociální pojišťovna, ústředí Bratislava), ve kterém se pan Z. domáhal přiznání starobního důchodu, když se tehdy také řešila otázka, kde měl sídlo jeho zaměstnavatel ke dni 31.12.1992 a byl jím rovněž T.p.n.p. se sídlem

V žalobě žalobce uvedl, že napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla námitky žalobce, které podal proti jejímu rozhodnutí ze dne 27.9.2011. Tímto rozhodnutím zamítla

žalovaná jeho žádost o přiznání starobního důchodu. Své rozhodnutí odůvodnila tak, že pro přiznání starobního důchodu nesplnil žalobce podmínky uvedené v § 28 zákona č. 155/1995 Sb., a s přihlédnutím k čl. 57 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady ES č. 883/2004. Konstatoval, že žalobce nezískal na území ČR žádnou dobu pojištění a tak nebylo možné rozhodnout jinak. Žalovaná si v napadeném rozhodnutí osvojila tuto argumentaci a ze stejných důvodů zamítla žalobcem podané námitky.

Napadené rozhodnutí žalované z 9.11.2011 není správné. Přiznání starobního důchodu se žalobce domáhá na základě úpravy obsažené v čl. 20 odst. 1 Smlouvy mezi ČR a SR, která byla publikovaná v České republice pod č. 228/93 Sb. a ve Slovenské republice pod č. 318/94 Zz. Z tohoto ustanovení vyplývá, že doby zabezpečení získané přede dnem rozdělení České a Slovenské Federativní republiky (31.12.1992) se považují za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl zaměstnavatel občana sídlo k uvedenému dni. Podle čl. 15 Správního ujednání o provedení této smlouvy platí, že sídlem zaměstnavatele se rozumí adresa, která je jako sídlo zapsaná v obchodním rejstříku. Když je zaměstnavatelem odštěpný závod nebo jiná organizační složka zapsaná v obchodním rejstříku, sídlo zaměstnavatele se rozumí adresa tohoto odštěpného závodu nebo jiné organizační složky. V žalobě uvedl, že na základě pracovní smlouvy ze dne 1.2.1997 uzavřel pracovní poměr s T.p., n.p., oblastní závod Nitra. Z její úvodní části vyplývá, že zaměstnavatelem byl T.p.n.p., se sídlem v Praze 3, Na Chmelnici 54. Pracoviště měl na Kompresorové stanici č. 4, Ke dni 31.12.1992 byl stále pracovníkem T.p. – Navrhoval soudu, aby si vyžádal výpis obchodního rejstříku Městského soudu v Praze, odd. ALX, vložka 117, ze kterého zjistí, že v něm byla zapsaná organizace Č.p., s.p., se sídlem v Praze. Do obchodního rejstříku byl zapsaný 18.7.1990 a vymazán dne 28.1.1998. Tato organizace měla odštěpný závod Č.p. průmysl, s.p., T.p. se sídlem v Praze, zapsaný do obchodního rejstříku dne 18.7.1990 a vymazaný dne 21.12.1993. Provoz tranzitního plynovodu tehdy řídil celostátní podnik – Tranzitní plynovod se sídlem v Praze. Převážná síť plynu přes Slovensko kromě jiného tvoří i systém čtyř kompresorových stanic, včetně Kompresorové stanice č. 4, Ta organizačně patřila pod oblastní závod Nitra a ten pod T.p. Praha. Podle oznámení Sociální pojišťovny – ústředí Bratislava se v řízení vedeném u Krajského soudu v Nitře pod č. – dnem rozdělení ČSFR, tedy od 1.1.1993 na základě dohody o rozdělení T.p. Praha podle územního principu byla do organizace S.p. průmysl s.p., v členěná slovenská část T.p. Praha jako divize přepravy s názvem SLOVTRANSGAZ. Z toho vyplývá, že ke dni 31.12.1992 byl žalobce pracovníkem Českého plynárenského podniku s.p., se sídlem v Praze. Tento byl do obchodního rejstříku zapsaný 18.7.1990 a vymazaný 21.12.1993. Proto doby zabezpečení získané do 31.12.1992 jsou doby zabezpečení získané pro Českou republiku. Proto měla žalovaná žalobci přiznat starobní důchod za veškerou dobu, kterou odpracoval do 31.12.1992. Že měla žalovaná takto postupovat vyplývá i z rozsudku Nejvyšší soud SR sp. zn. 7 So 38/2009 ze dne 26.11.2009. V tomto řízení byla situace také taková, že navrhovatel měl zaměstnavatele se sídlem v Olomouci, tedy na území České republiky, přestože trvalé bydliště měl ve Slovenské republice. Tento rozsudek (str. 5, druhý a třetí odstavec shora) potvrdil správnost toho postupu Sociální pojišťovny – ústředí Bratislava, když za období do 31.12.1992 postoupila

žádost tohoto občana na rozhodnutí o starobním důchodu České správě sociálního zabezpečení.

Opětovně poukázal na obsah spisu Krajského soudu v Nitře, v němž se také řešila otázka, kde měl sídlo ke dni 31.12.1992 Tranzitní plynovod. J.Z. byl pracovníkem té stejné organizace jako žalobce. V jeho případě žalovaná po prověření rozhodujících skutečností uznala, že jeho zaměstnavatel (stejný jako u žalobce) měl ke dni 31.12.1992 sídlo v ČR. Proto mu rozhodnutím č.470715737/428 přiznala starobní důchod za dobu do 31.12.1992, kterou odpracoval pro Českou republiku. Rovněž žalovaná přiznala starobní důchod také dalším spolupracovníkům žalobce, které žalobce v žalobě vyjmenoval. Všechny osoby, jež v žalobě jmenoval, pracovaly pro stejného zaměstnavatele jako žalobce a na stejném pracovišti. Proto je postup žalované vůči žalobci diskriminační, tj. v rozporu s čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle které se základní práva a svobody zaručují všem občanům bez rozdílu. Proto není možné připustit takovou situaci, že přestože žalobce pracoval pro stejného zaměstnavatele jako všechny v žalobě uvedené osoby, ony budou pobírat starobní důchod vyplácený Českou republikou a žalobce ne. Z výše uvedených důvodů navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že od 1.5.2004, od vstupu České a Slovenské republiky do Evropské unie, je právní úprava vztahů týkajících se sociálního zabezpečení mezi těmito státy koordinována nařízením Rady (EHS) č. 1408/71, o aplikaci soustav sociálního zabezpečení na osoby zaměstnané, samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, a od 1.5.2010 nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004, o koordinaci systému sociálního zabezpečení. Dosavadní dvoustranné smlouvy uzavřené mezi členskými státy před vstupem výše uvedených nařízení v platnost, resp. jednotlivá ustanovení těchto smluv, se aplikují pouze v případě, pokud jsou uvedeny v příloze III. nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 dle čl. 7 odst. 2 tohoto nařízení. Ve vztahu mezi Českou republikou a Slovenskou republikou je s ohledem na shora uvedené i po 1.5.2004 nadále aplikovatelný čl. 20 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení. Podle čl. 20 odst. 1 Smlouvy se doby zabezpečení získané přede dnem rozdělení ČSFR považují za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl zaměstnavatel občana sídlo ke dni rozdělení ČSFR nebo naposledy před tímto dnem. Podle čl. 20 odst. 2 Smlouvy pokud občan neměl ke dni rozdělení ČSFR nebo naposledy před tímto dnem zaměstnavatele se sídlem na území ČSFR, považují se doby zabezpečení získané před tímto dnem za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl občan trvalý pobyt ke dni rozdělení ČSFR nebo naposledy před tímto dnem. Podle čl. 15 odst. 1 Správního ujednání o provádění Smlouvy se sídlem zaměstnavatele rozumí adresa, která je jako sídlo zapsaná v obchodním rejstříku. Je-li zaměstnavatelem fyzická osoba, je sídlem adresa, která je v obchodním rejstříku uvedena jako místo podnikání; je-li zaměstnavatelem odštěpný závod nebo jiná organizační složka zapsaná v obchodním rejstříku, rozumí se sídlem zaměstnavatele adresa tohoto odštěpného závodu nebo organizační složky. Podle čl. 15 odst. 2 Správního ujednání o provádění Smlouvy není-li adresa zaměstnavatele v obchodním rejstříku uvedena (např. některé podniky zřízené přímo zákonem), postupuje se podle čl. 20 odst. 2 Smlouvy.

Z obsahu spisové dokumentace vyplývá, že žalobce uplatnil dne 22.6.2010 prostřednictvím slovenského nositele pojištění žádost o starobní důchod z českého důchodového systému s datem přiznání od 10.5.2010, tj. od dosažení důchodového věku podle českých právních předpisů. K žádosti byly připojeny evidenční listy důchodového zabezpečení uložené v evidenci Sociální pojišťovny v Bratislavě, mimo jiné též evidenční list odeslaný dne 4.5.2004 s razítkem organizace S.p. priemysel, a.s.

Z dalších podkladů založených ve spisové dokumentaci vyplývá, že žalobce ke dni 31.12.1992 pracoval v K.s. č. 4, oblastní závod Nitra. Vzhledem k tomu, že v průběhu jiných správních řízení o žádostech o starobní důchod (bývalých) zaměstnanců K.s. vyvstala pochybnost o správném určení sídla zaměstnavatele, prováděla žalovaná ve spolupráci s Ministerstvem práce a sociálních věcí ČR podrobnější šetření vztahů mezi Českým plynárenským průmyslem, Slovenským plynárenským průmyslem T.p., aby bylo možno správně stanovit příslušnost žalované nebo slovenského nositele pojištění k přiznání důchodu za doby zabezpečení (pojištění) získané do 31.12.1992 na území ČSFR. Žalovaná současně požádala Ministerstvo práce a sociálních věcí i o stanovení obecného postupu pro futuro v dalších obdobných případech, a to i s přihlédnutím k judikatuře slovenských soudů.

Provedeným šetřením bylo zjištěno, že pracovní smlouvy některých dotčených zaměstnanců mají v záhlaví uvedený název zaměstnavatele Český plynárenský průmysl, Tranzitní plynovod, o.z. Praha K.s. stanice č. 4, u některých je uveden název zaměstnavatele T.p., národní podnik, Oblastní závod Nitra (jedná se i o případ žalobce). Na evidenčních listech důchodového zabezpečení je jako zaměstnavatel uveden Slovenský plynárenský priemysel, a.s.,, Divize STG – závod 04, 951 12 popř. S.p. priemysel, a.s., Mlýnské nivy 44/a, 825 11 Bratislava 26.

Z výpisu z obchodního rejstříku vedeného Městským soudem v Praze, oddíl ALX, vložka 117, bylo zjištěno, že dne 30.12.1988 byla do obchodního rejstříku zapsána organizace České plynárenské podniky, koncern, která byla dne 18.7.1990 transformována na Č. p., státní podnik (k výmazu z obchodního rejstříku došlo dne 28.1.1998). Pod tímto subjektem byla dne 20.1.1989 zapsaná vnitřní organizační jednotka T.p., koncernový podnik (bez uvedení sídla), a dne 18.7.1990 T.p., odštěpný závod (bez uvedení sídla). T.p., národní podnik, se sídlem, byl z obchodního rejstříku vymazán již dne 31.12.1976. Od tohoto data byl pak do obchodního rejstříku zapsán T.p., koncernový podnik, se sídlem, který byl vymazán ke dni 2.1.1989. Z výpisu z obchodního rejstříku vedeného Okresním soudem v Bratislavě I bylo dále zjištěno, že od 1.1.1989 v obchodním rejstříku zapsána organizace S. p., štátný podnik (později Slovenský plynárenský priemysel, a.s.), se sídlem Mlýnské nivy 44/a, Bratislava, který měl několik odštěpných závodů, mimo jiné odštěpný závod Nitra, se sídlem v Nitře (zapsaný od 1.1.1989, vymazán

20.3.1998). Předmětem činnosti Slovenského plynárenského průmyslu bylo (mimo jiné) řízení plynárenské soustavy ČSFR v rámci sdružené činnosti s Českým plynárenským podnikem.

Žalovaná má k dispozici dále anonymizovanou verzi rozsudku Nejvyššího soudu Slovenské republiky ze dne 28.10.2009, č.j. 9 So/15/2009, který v soudním řízení ve věci důchodových nároků bývalého zaměstnance K.s..... uvedl, že dosavadní důkazy nevyplývají z závěr, že sídlo zaměstnavatele ke dni 31.12.1992 bylo ve Slovenské republice, když všechny v řízení předložené pracovní právní akty (pracovní smlouvy) jsou signovány příslušným pracovníkem oblastního závodu v Nitře. Nejvyšší soud Slovenské republiky dále uvedl, že není přitom možné přehlédnout skutečnost, jak na to už Nejvyšší soud poukázal, že evidenční list vyhotovený SPP a.s., obsahuje i období důchodového pojištění, po které navrhovatel pracoval u zaměstnavatele Tranzitní plynovod s.p., oblastní závod Nitra (viz např. Dodatek k pracovní smlouvě z 22. dubna 1975 či 2. ledna 1980, kde existence oblastního závodu v Nitře je nepochybná, stejně tak jako oprávnění ředitele podepisovat dodatek pracovní smlouvy). Soud zároveň v předmětném rozsudku vytkl Sociální pojišťovně, že se neřídila předchozím rozsudkem Nejvyššího soudu Slovenské republiky ze dne 22.3.2007, č.j. 6 So/129/206.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem a s ohledem na nejednotné rozhodování obou nositelů pojištění (v některých případech se k přiznání důchodu za federální dobu považovala příslušná česká i slovenská strana, v jiných případech žádná), proto Ministerstvo práce a sociálních věcí České republiky dospělo k závěru, že pokud jde o zaměstnance K.s....., nelze za současného skutkového stavu prozatím určit příslušnost nositele pojištění podle sídla zaměstnavatele zapsaného v obchodním rejstříku ve smyslu čl. 15 odst. 2 Správního ujednání o provádění Smlouvy, a proto má být v těchto případech postupováno analogicky podle čl. 15 odst. 2 Správního ujednání o provádění Smlouvy a čl. 20 odst. 2 Smlouvy, podle něhož, pokud občan neměl ke dni rozdělení ČSFR nebo naposledy před tímto dnem zaměstnavatele se sídlem na území ČSFR, považují se doby zabezpečení získané před tímto dnem za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl občan trvalý pobyt ke dni rozdělení ČSFR nebo naposledy před tímto dnem. Tento postup odpovídá i čl. 6, odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES), č. 987/2009.

Žalovaná tedy na základě shora uvedeného stanoviska žádost žalobce o starobní zamítla, neboť žalobce po 31.12.1992 nezískal na území ČR žádnou dobu pojištění a v hodnocení doby zabezpečení (pojištění) získané na území ČSFR před 1.1.1993 je podle čl. 20 odst. 2 Smlouvy příslušný slovenský nositel pojištění (žalobce měl ke dni 31.12.1992 trvalé bydliště na území Slovenské republiky). Za současného stavu věci žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb.

V replice k vyjádření žalované uvedl, že je jednoznačné, že ke dni 31.12.1992 byl pracovníkem Č.p. podniku, státní podnik, se sídlem v Praze. Ten byl do obchodního rejstříku zapsán 18.7.1990 a vymazaný 21.12.1993. Proto doby zaměstnání –

zabezpečení získané do 31.12.1992 jsou doby zabezpečení získané v ČR. V žádném případě nesouhlasil s tvrzením žalované, že vzhledem na nejednotné rozhodování obou nositelů, se má v případě žalobce postupovat analogicky podle čl. 15 odst. 2 Správního ujednání a čl. 20 odst. 2 Smlouvy mezi ČR a SR, tedy jakoby žalobce ke dni 31.12.1992 neměl zaměstnavatele, který měl sídlo na území ČSFR. Z dosavadního dokazování je jasné, že jeho zaměstnavatel měl nepochybně sídlo na území bývalé ČSFR. Proto analogický postup podle čl. 20 odst. 2 uvedené Smlouvy nepřichází v úvahu. Žalovaná ve vyjádření k replice, poukázala na vázanost stanoviskem Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, které dospělo k závěru, že za současného skutkového stavu nelze u zaměstnanců K.s. prozatím určit příslušnost nositele pojištění podle sídla zaměstnavatele zapsaného v obchodním rejstříku ve smyslu čl. 15 odst. 2 Správního ujednání o provádění Smlouvy a proto má být v těchto případech postupováno analogicky podle čl. 15 odst. 2 správního ujednání o provádění smlouvy a čl. 20 odst. 2 Smlouvy, podle něhož pokud občan neměl ke dni rozdělení ČSFR nebo naposledy před tímto dnem zaměstnavatele se sídlem na území ČSFR, považují se doby zabezpečení získané před tímto dnem za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl občan trvalý pobyt ke dni rozdělení ČSFR nebo naposledy před tímto dnem. Tento postup odpovídá i čl. 6 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009. Zároveň bylo dohodnuto, že již přiznané nároky prozatím nebudou přehodnocovány. Výklad Ministerstva práce a sociálních věcí ČR byl učiněn s přihlédnutím k rozsudku Nejvyššího soudu Slovenské republiky ze dne 28.10.2009, č.j. 9So 15/2009, který v soudním řízení ve věci důchodových nároků jednoho z bývalých zaměstnanců K.s., dožadujícího se Slovenského důchodu uvedl, že dosavadní důkazy nevylučují závěr, že sídlo zaměstnavatele ke dni 31.12.1992 bylo ve Slovenské republice, když všechny v řízení předložené pracovněprávní akty (pracovní smlouvy) jsou signovány příslušným pracovníkem oblastního závodu v Nitře. Nejvyšší soud Slovenské republiky dále uvedl, že není přitom možné přehlédnout skutečnost, jak na to už Nejvyšší soud poukázal, že evidenční list vyhotovený SPP a.s., obsahují i období důchodového pojištění, po které navrhovatel pracoval u zaměstnavatele Tranzitní plynovod s.p., oblastní závod Nitra. Soud zároveň v předmětném rozsudku vytkl Sociální pojišťovně, že se neřídila předchozím rozsudkem Nejvyššího soudu Slovenské republiky v téže věci ze dne 22.3.2007, č.j. 6 So/129/206.

Vzhledem k dosavadnímu nejednotnému rozhodování obou nositelů pojištění je nutno předmětnou záležitost i do budoucna řešit na mezistátní úrovni. Nástrojem, který slouží k tomu, aby pojištěnec nebyl do doby sjednocení rozporných stanovisek obou nositelů pojištění krácen na svých právech, je právě analogické použití kritéria uvedeného v čl. 20 odst. 2 Smlouvy, které je v souladu s koordinačními předpisy EU.

K námitce žalobce, že pracovní smlouva ze dne 2.2.1977 byla uzavřena mezi ním T.p. n. p., se sídlem, žalovaná toliko uvádí, že tento podnik byl zrušen již ke dni 31.12.1976 a od tohoto data pak byl zřízen Tranzitní plynovod, koncernový podnik. Dle otisku razítka uvedeného na pracovní smlouvě byla tato smlouva sjednána s T.p., národním podnikem, Oblastní závod Nitra. Na evidenčním listu důchodového zabezpečení za dobu zaměstnání u T.p. je uvedeno razítko organizace S.p. priemysel, a. s.

Podstatné skutečnosti získané ze správního spisu pro rozhodnutí věci.

Dne 20.7.2010 žalobce požádal prostřednictvím Sociální pojišťovny – Bratislava o přiznání starobního důchodu s požadavkem, aby byl tento přiznán od 22.6.2010. V příloze č. 1 k žádosti o důchod žalobce uvedl, že od 1.7.1966 do 15.2.1967 pracoval v Chemických závodech J.D., n.p. Bratislava, od 24.2.1967 do 1.2.1968 v Jednotě, spotřební družstvo Nitra, od 5.2.1968 do 31.1.1977 v Plastika, n.p. Nitra, od 1.2.1977 do 31.12.2009 v Eustream, a. s. (před tím Slovenský plynárenský průmysl, a. s. Bratislava) a od 1.1.2010 do 30.6.2010 evidován na Úřadu práce, sociálních věcí a rodiny v Nitře. Ve spise se pak nachází rozhodnutí ČSSZ z 27.9.2011 č.j. 480310/162/428, kdy tato rozhodla ve věci žádosti o starobní důchod žalobce tak, že pro nesplnění podmínek ust. § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů („zdp“) a s přihlédnutím k čl. 57 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004, se žádost zamítá. V odůvodnění pak uvedeno, že ve smyslu čl. 57 odst. 1 nařízení 883/2004 nelze přiznat dávku, jestliže doba pojištění získaná podle českých právních předpisů nedosahuje jednoho roku a pouze na základě této doby pojištění nevznikne podle českých právních předpisů nárok na dávku.

V odůvodnění pak mimo jiné uvedeno, že dle ust. § 29 odst. 1 písm. b) zdp má pojištěnec nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně 26 let a dosáhl aspoň věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod (důchodový věk) v roce 2010. Podle čl. 20 Smlouvy mezi ČR a SR č.228/1993 Sb., uvedeného v Příloze II. nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 se doby zabezpečení získané přede dnem rozdělení České a Slovenské Federativní republiky považují za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl zaměstnavatel občana sídlo ke dni rozdělení České a Slovenské Federativní republiky nebo naposledy před tímto dnem. Dle čl. 15 Správního ujednání o provádění Smlouvy mezi ČR a SR č. 228/1993 Sb., o sociálním zabezpečení se sídlem zaměstnavatele rozumí adresa, která je jako sídlo organizace zapsána v obchodním rejstříku. Je-li zaměstnavatelem odštěpný závod nebo jiná organizační složka zapsaná v obchodním rejstříku, rozumí se sídlem zaměstnavatele tohoto odštěpného závodu nebo organizační složky. Není-li adresa zaměstnavatele v obchodním rejstříku uvedena (např. některé podniky zřízené přímo zákonem – nemocnice, školy, příspěvkové organizace a další), postupuje se podle čl. 20 odst. 2 Smlouvy mezi Českou a Slovenskou republikou č. 228/1993 Sb., o sociálním zabezpečení. Dále uvedeno, že protože účastník řízení nezískal na území České republiky žádnou dobu pojištění, bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku.

Protože žalobce s uvedeným rozhodnutím nesouhlasil a podal proti němu námitky, rozhodla ČSSZ rozhodnutím ze dne 9.11.2011 pod č.j. 480 310 162/315 – K1 tak, že námitky žalobce zamítla a rozhodnutí ČSSZ z 27.9.2011 potvrdila. V odůvodnění rozhodnutí pak mimo jiné uvedla, že prostudovala spisovou dokumentaci, kterou má ČSSZ k dispozici a bylo zjištěno následující. Podle evidenčního listu o době zaměstnání odeslaného dne 30.3.1967 byl účastník řízení zaměstnán v období od 1.7.1966 do 15.2.1967 u společnosti Chemické závody J.D., n.p. Bratislava, dle evidenčního listu o době zaměstnání odeslaného dne 14.9.1968 pracoval v době od 24.2.1967 do 1.2.1968 v Jednotě LSD Nitra, z evidenčního listu

o době zaměstnání odeslaného dne 28.2.1977 bylo zjištěno, že pracoval od 5.2.1968 do 31.1.1976 v závodě Plastika, n.p. Nitra. Z evidenčních listů o době zaměstnání odeslaných dne 4.5.2004 bylo zjištěno, že vykonával pracovní činnost v období od 1.7.1977 do 31.12.1977, od 1.1.1978 do 31.12.1987 a od 1.1.1988 do 31.12.1997 u organizace Slovenský plynárenský priemysel a. s. Bratislava. Uvedeno, že z evidenčních listů o době zaměstnání účastníka řízení vyplývá, že se sídla všech zaměstnavatelů, u kterých byl účastník řízení v pracovním poměru do 31.12.1992, nacházela na území Slovenské republiky, proto není pochybností o tom, že nelze dobu pojištění získanou do 31.12.1992 považovat za českou dobu pojištění. Účastník řízení tak nezískal na území ČR ani jeden rok pojištění (čl. 11 odst. 5 Smlouvy o sociálním zabezpečení). Z toho důvodu ČSSZ žádost účastníka řízení o starobní důchod napadeným rozhodnutím zamítla.

Při posouzení věci soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání, když soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.). Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud v Brně posoudil důvodnost žaloby z hlediska platných českých právních předpisů a nařízení Rady (EHS) č. 1408/71, o aplikaci soustav sociálního zabezpečení na osoby zaměstnané, samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES), č. 883/2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení. Ode dne 1.5.2004, tj. od vstupu ČR a SR do EU je oblast úpravy právních vztahů týkajících se sociálního zabezpečení mezi uvedenými státy koordinována citovaným nařízením Rady (EHS) č. 1408/71, ode dne 1.5.2010 nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004. Dosavadní dvoustranné smlouvy uzavřené mezi členskými státy před vstupem uvedeného nařízení v platnost, resp. jednotlivá ustanovení těchto smluv se aplikují pouze v případě, pokud jsou uvedeny v příloze III. nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 dle čl. 7 odst. 2 tohoto nařízení.

Ve vztahu mezi Českou republikou a Slovenskou republikou je po dni 1.5.2004 nadále aplikovatelný čl. 20 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou a sociálním zabezpečení.

Podle čl. 20 odst. 1 uvedené Smlouvy doby zabezpečení získané přede dnem rozdělení České a Slovenské Federativní republiky se považují za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl zaměstnavatel občana sídlo ke dni rozdělení České a Slovenské Federativní republiky nebo naposledy před tímto dnem.

Podle čl. 15 odst. 1 Správního ujednání o provádění Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení se sídlem zaměstnavatele rozumí adresa, která jako sídlo je zapsaná v obchodním rejstříku. Je-li zaměstnavatelem fyzická osoba, je sídlem adresa, která je v obchodním rejstříku uvedena jako místo podnikání; je-li zaměstnavatelem odštěpný závod nebo jiná organizační složka zapsaná v obchodním rejstříku, rozumí se sídlem zaměstnavatele adresa tohoto odštěpného závodu nebo organizační složky.

Podle čl. 15 odst. 2 Správního ujednání, není-li adresa zaměstnavatele v obchodním rejstříku uvedena, postupuje se podle čl. 20 odst. 2 Smlouvy.

Podle čl. 20 odst. 2 Smlouvy, pokud občan neměl ke dni rozdělení České a Slovenské Federativní republiky nebo naposledy před tímto dnem zaměstnavatele se sídlem na území České a Slovenské Federativní republiky, považují se doby zabezpečení získané před tímto dnem za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl občan trvalý pobyt ke dni rozdělení České a Slovenské Federativní republiky nebo naposledy před tímto dnem.

Z obsahu námitek podaných žalobcem v námitkovém řízení a z žaloby vyplývá, že žádal o zhodnocení doby pojištění v období od 1.9.1964 do 31.12.1992, a to jako české doby pojištění pro posouzení nároku na přiznání českého starobního důchodu. V příloze č. 1 k žádosti o starobní důchod je uveden přehled dob zaměstnání (pojištění) a jiných činností žalobce, a to od 1.7.1966 do 15.2.1967, n.p. Bratislava od 24.2.1967 do 1.2.1968, jednota, spotřební družstvo Nitra, od 5.2.1968 do 31.1.1977 Plastika, n.p. Nitra a od 1.2.1977 do 31.12.2009 Eustream, a. s. (před tím SPP, a. s. Bratislava).

Z kopie pracovní smlouvy vyplývá, že byla uzavřena mezi Tranzitní plynovod, Praha 3, Na Chmelnici nouz. 54, oprávněným pracovníkem ředitelem oblastního závodu Nitra J.B., nar. Na konci pracovní smlouvy je datum a místo uzavření, a to v Nitře dne 2.2.1977 a podpis pracovníka J.B., razítko T.p., národní podnik, Oblastní závod Nitra a podpis ředitele oblastního závodu Nitra.

Na kopiích evidenčních listů důchodového zabezpečení je však razítko Slovenský plynárenský priemysel, a. s., Mlýnské Nivy 44/a, 825 11 Bratislava 26.

Krajský soud v Brně si vyžádal úplný výpis z obchodního rejstříku, vedeného Městským soudem v Praze, oddíl ALVIII, vložka 1681, z něhož bylo zjištěno, že Tranzitní

plynovod, národní podnik byl zapsán do obchodního rejstříku 1.4.1971 původně se sídlem Praha 1, Revoluční 2, od 14.3.1973 se sídlem Praha 3, Na Chmelnici 54 a výmaz byl proveden 31.prosince 1976. Dále bylo zjištěno z obchodního rejstříku, vedeného Městským soudem v Praze oddíl ALX, vložka 117, na nějž odkazoval žalobce v žalobě, že 30.12.1988 byla zapsána do obchodního rejstříku firma ČPP Transgaz, s.p. Praha 2, Londýnská 730/59, právní forma - státní a národní podnik. Z tohoto výpisu pak vyplynulo, že rozhodnutím ministra průmyslu a obchodu č. 13/2010 ze dne 9.5.2010 došlo ke zrušení státního podniku Pražské Papírny se sídlem v Praze 7, U Papírny 2 sloučením do státního podniku ČPP Transgas, se sídlem v Praze 2, Belgická 38/196. Veškerá práva, povinnosti a závazky tohoto státního podniku přecházejí na státní podnik ČPP Transgas. Ke dni zápisu sloučení do obchodního rejstříku se zrušený státní podnik z obchodního rejstříku vymazává.

Je nesporné, jak vyplývá z argumentace žalobce i žalované, že ve věci rozhodování o dávce důchodového pojištění bývalých pracovníků K.s. č.4,, není doposud jednotné rozhodování obou nositelů pojištění a nakonec to vyplývá i z připojených dávkových spisů bývalých pracovníků této kompresorové stanice J.Z. a B. K., které si soud zapůjčil k nahlédnutí od ČSSZ.

Proto se soud přiklonil ke stanovisku Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, orgánu, který dle § 4 odst. 1 písm. b) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení ve znění pozdějších předpisů, řídí Českou správu sociálního zabezpečení. Při posuzování důchodových nároků bývalých zaměstnanců K.s..... byl učiněn závěr, že u zaměstnanců této kompresorové stanice prozatím nelze určit příslušnost nositele pojištění podle sídla zaměstnavatele zapsaného v obchodním rejstříku ve smyslu čl. 15 odst. 2 Správního ujednání o provádění Smlouvy. Z důvodu odlišných stanovisek obou nositelů pojištění ve věcech přiznání důchodů, byl proto vysloven názor, že je třeba analogické použití kritéria uvedeného v čl. 20 odst. 2 Smlouvy, podle kterého, pokud občan neměl ke dni rozdělení ČSFR nebo naposledy před tímto dnem, zaměstnavatele se sídlem na území ČSFR, považují se doby zaměstnání získané před tímto dnem za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl občan trvalý pobyt ke dni rozdělení ČSFR nebo naposledy před tímto dnem.

Podle čl. 6 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 v případě rozdílných stanovisek mezi institucemi nebo orgány dvou nebo více členských států ve věci určení instituce, která by měla poskytnout peněžité nebo věcné dávky, má dotyčná osoba, která by v případě neexistence tohoto sporu mohla o dávky žádat, nárok na prozatímní dávky stanovené podle právních předpisů uplatňovaných institucí místa bydliště nebo nemá-li bydliště na území žádného z dotčených členských států, má nárok na dávky stanovené podle právních předpisů uplatňovaných institucí, u které byla její žádost podána nejdříve.

Dle názoru Krajského soudu právní stanovisko Ministerstva práce a sociálních věcí ČR koresponduje s citovaným čl. 6 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, proto i soud jej převzal jako rozhodující v řešení předmětné právní problematiky. Je však nutno zdůraznit, že uvedený postup byl zvolen z důvodu prevence krácení práv účastníka, nejedná se však o řešení trvalého charakteru. Citované stanovisko ministerstva práce a sociálních věcí ČR vychází i z rozsudku Nejvyššího soudu Slovenské republiky ze dne 28.10.2009, č.j. 9So/15/2009 týkající se jednoho z bývalých zaměstnanců K.s., v němž je uvedeno, že dosavadní důkazy nevylučují závěr, že sídlo zaměstnavatele ke dni 31.12.1992 bylo ve Slovenské republice, když všechny v řízení předložené pracovněprávní akty (pracovní smlouvy) jsou signovány příslušným pracovníkem Oblastního závodu v Nitře.

Krajský soud v Brně uvádí, že i on sám se nyní ztotožňuje s tímto stanoviskem Nejvyššího soudu Slovenské republiky, a to z toho důvodu, že z úplného výpisu z obchodního rejstříku vedeného Městským soudem v Praze, který byl citován, vyplývá, že **T.p., národní podnik se sídlem, byl z obchodního rejstříku vymazán 31.12.1976, když pracovní smlouva, na níž žalobce poukazuje byla uzavřena 1.2.1997, tedy až poté, kdy byl proveden výmaz z obchodního rejstříku u T.p. n.p. Praha 3,, tedy tento podnik již neexistoval a nemohl proto uzavírat pracovní smlouvu s žalobcem.**

Proto se jeví soudu jako velmi pravděpodobné, že pracovní smlouva byla uzavřena mezi žalobcem a Tranzitní plynovod, národní podnik, Oblastní závod Nitra, jehož razítko i podpis ředitele oblastního závodu je na pracovní smlouvě. Sám žalobce, když podával žádost o starobní důchod (žádost byla sepsována 20.7.2010) v příloze č. 1 k žádosti o důchod uvedl zaměstnavatele od 1.2.1977 do 31.12.2009 Eustream, a. s., předtím Slovenský plynárenský podnik, akciová společnost Bratislava a na evidenčních listech důchodového zabezpečení je uveden jako zaměstnavatel Slovenský plynárenský průmysl, a. s., Mlýnské nivy 44/a Bratislava.

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že přezkoumávané správní rozhodnutí žalované netrpí vadou chybného posouzení právní otázky a uzavírá, že žaloba je nedůvodná a ve smyslu ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního a byla proto zamítnuta.

Žalobce ve věci samé nebyl úspěšný, žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, soud proto rozhodl tak, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení (§ 60 odst. 1, 2 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. června 2012

Za správnost vyhotovení:

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně